

ματάραχ και διοικητή του τάγματος... Σένα δέ, συνταγματάραχ Λέζε, σέ συμβουλεύω ν' άποσπής της ύπαιθρου και νά ήσυχάζεις! Έδούλεψες άρκετά και μέ πολλή έπιτυχία μάλιστα τ'ή' δρας τας άπόψεις. Σοφ άποτέμιο ός συντάξω το μισό σου διάλογο... Σε συγγνώμη και πάλι και θά σε έπισκεφθώ στο σπίτι σου. Θέλω νά ιδώ τη γυναίκα σου και άλλους τούς γιουούς σου.

Και, πρόφασι, την ίδια μέρα ο Αδελφάτορ Νικόλαος έπισκεφθή την οικογένεια του Λέζου, προς μεγάλην χαράν αυτής και όλων των κατεταναύων, που τό έθεώρησαν και δική τους τιμή.

"Επειτα από χρόνια, από 1844, ένας από τους γιουούς του Μαριό Λέζου, ο Μιχαήλ Λέζος, ύπαιθρον στον τακτικό στρατό της Ρωσίας, εύρεθή διοικητής λόζου στον Καϊζακο και φροισαζος μικρού άζυροματος άνομιάζομένου Μιχαηλόφωγοι.

Την έποχή εκείνη κατέβη από τή βουιά του στον κάμπο της Ταστανιά ο φροβός Κιρζάκος Ίμιάμ Σιαμής, επί κεφαλής δέκα χιλιάδων Ιππέων, Ξξη χιλιάδων πρζών και μιάς καλής ποροβολαγίας.

"Ός την έποχή εκείνη ποτέ δέν είχε βοεθή συγκεντρωμένος τόσος στρατός Κιρζάκος στο ίδιο σημείο, άλλ' ούτε και ύστερα σέ όλον ζέζιον τον Ξζηροντατή πόλειο.

Σκοπός της έξοστρατείας του Κιρζάσιον Ίμιάμ ήταν νά μη στην Καυκασιά, να έπαναστατή τους Καυκασιόδους — την πολυαριθμότερα τότε και μαχιμότερα Καυκασιανή φυλή — και νά την ρίξη από τή του Ρωσικού στρατού.

"Ο Σιαμής ήταν σενενομιμένος με τή φυλή των Καυκασιόδων. "Αν τό σκεδίο του πετύχανε, όλες ή κατακτημένες χώρες του Καυκάσου θά έσχανόντο στο ποδών και οι Ρωσοί θά έχαναν τους καρπούς του τεσσοροναστατεούς φοβερού πολέμου που έκαναν γι' αυτές. Θά ήσαν άναγκασιόμιο νά έπιγρησιόνον νέο πόλεμο γιά νά τις ύποδουλώσουν και πάλι.

"Όταν φανερώθηκε άξαρη στην πεδιάδα ο Σιαμής, όμημητός σάν χειμαρρός, ο Ρωσικός στρατός ήταν διασκορπισμένος σέ διάφορα σημεία της άπέναντης χώρας του Καυκάσου, και δέν κατάφθηκε νά συγκεντρωθή άμέσως σέ σώμα άρματιά ισχυρό...

"Έτσι ο Σιαμής με τους Κιρζάσιους του προχωρούσε άνεμπλόδοτος, όποιο βοήζε μικροτά του τό μικρό φροισό Μιχαηλόφωγοι.

"Η φροναρά του άπετελείτο από 250 Έλληνες και λίγους Ρώσους υπό τό λοχαγό Μιχαήλ Λέζο. "Ο Σιαμής έστρατοπέδευσε εκτός βοής κανονιο από τό φροισό και παρήγγειλε στο φροισόγο νά παραδοθή, χωρίς άναβολή, μέ δην τή φροναρά του.

Στό ακόλουθο φύλλο θά μάθουμε την ώραία άπάντησι του Έλληνος φροναράζου και τά έπακολοθησαντα δραματικά γεγονότα.

Η ΔΟΥΣΑ ΜΙΑΣ ΑΟΙΔΟΥ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΙ

"Η περιήμη άοιδός Άδελβία Πάτι είχε ένα πολύ φροισότομ λεύκωμα. Τό λεύκωμα αυτό ήταν άπλοτάτα μια πολυτελέστατη βεντάμια, που άπετελείτο από χρυσοέντερα φύλλα, έπάνον στό όποίο είχαν γράψει άπερφόσεις οι διασημότεροι άνδρες της έποχής.

"Ο Τούρκος π. γ. της Ρωσίας είχε σμειώσει τά Ξήξ: "Τιποτε δέν φέρει στην καρδιά τόση γαλήνη, όση τό τραγούδι σας".

"Ο αυτοκράτορ της Γερμανίας Γουλιέλμος: "Είσαι τό άηδόνι των οίωνων".

"Η βασίλισσα της Ισπανίας: "Κολακέυομαι νά έχω μια όηγή μου σάν κι' εσύνα".

"Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία: "Αν ο βασιλεύς Αθή, στο όμώνομμο δράμα του Σαίξπηρ, σοβαρολογεί λέγοντας ότι ή ώραία φωνή είχε θησαυρός γιά τή γυναίκα, έοεις, αγαπητή μου Άδελβία, ίλατε χωρίς άλλο ή πλουσιότερα των γυναικών".

"Ο Θέορος, τέλος, πρδόςος τότε της Γαλλικής Δημοκρατίας, Ξγραψε τά Ξήξ: "Βασίλισσα του άματος, άφρσί με νά σοφ σφίξω τό χέρι!".

ΞΞΝΗ ΠΟΙΗΣΙΞ

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ...

(Του Δανού HOSE)

Την ήμερα που θά γίνης άλλονόφω γυναίκα σου, σάν μεγαλό πανηγύρι χαροπά θά τη χροισάσ, θά χροισάσ τό ποτήρι ός έπάνο με χροσί και μ' εύχες γιά την ύγεία σου ός τον πάτο θά τ' άδειάσω.

Θά τό πιω εις την ύγεία σου, στην ύγεία του και θά είπω:

"Στό καινοφώγο σπίτι πάντα εύτυχία και γαλήνη!".

Θάν ή μέρα αυτή ήν μένα πανηγύρι χαροπά, θάν κα' ή δύστηνη καρδιά μου δάκρυα μικρά θά γίνη.

Βαρύα λύπη θά νά νοιώσω άν σέ ιδώ μ' άλλον ηκούτ ή ζοής ν' άκολοθήσης τό ταξίδι εύνησιμίο, με βαρύτερη όταν Ξξώ ή αγάλη μου πός τη Ξρημη ο' αυτόν τον κόσμο και μονάχη σάν έμένα.

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΞΙΔΕΞ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΞΑ

Οί λέγει άλληλολογεισφραφρονει. "Ο Καρκαβίτσας γιά τέν Κακλαράνε. Δουλεία, νευρικότης, καλαισόδη. "Ο Δάσιος γιά τέν Γαβρηηλίδη. Πρώτες ο' έλα, πρωτέυτες ο' έλα, ελόμπιες, φιλόγελως, πελυτζαξείδευτης. "Ο Λάσκωρης γιά τέν Δακιδέρρη. Γιάννης με τό έλα του. Από τί Ξύλε έγινε. "Η ήλικία του. Και ή σεμνότης του... κ.τ.λ.

Άμμοσιόμιομε παραζάτο μια σειρά συντόμων μεν άλλα χαροπιόμιο σίτσον τον λόγιον μας. Τά σίτσα αυτά, γραφέντα άλλοτε από γνωστους επίσης λογίους, είναι έπιτυχίστατα.

Και, πρώτα-πρώτα, νά πος σιτάσαι ο' άλλονόφω διοηημοτογράφος Άνδρέας Καρκαβίτσας τον άλλοτε διευθυντή του «Άστερος» κ. Α. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΝ, πρδευθυντή τώρα στο Λοιδνίο:

«Ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ...»

Είνε στά νερά του. Έπέρσαν τά μεσάνυχτα και άκόμη νά του φέρουν διορθώσεις — όχι τό άθροον του, άλλ' όλοζήλον του «Άστερος», και αυτόν τον κοινοκάνον άκόμη, διά νά τάς έπιθεωρήση, νά διορθώση, νά σβήση, ν' άλλώξη.

Και τά δυό του τό χέμα τό έχει καρφώσει εις τό δεξιά και άριστερά του γραφίον ήλεκτριζο κομπιά και κτυπά, κτυπά και μοιρομυρίζει σνάμα: —Μά τί κατόστασι! Τι κατόστασι!

Διορθώνη, γράφει, κτυπά τό κοινόμιο, σίξει τά γυαλιά του, ανάζητι τά άιόνιος γαρόμιο χαριτά του και άπάντα ταποχούος διά μοισυλλάθων εις τάς διαφόρους ερωτήσεις: τί δεκάδος των καλοθελιτών, οι όποιοι μέρη της δευτέρας προήγης πλημυρούν τό γραφίον του.

Τόν λόγον έχει τώρα ο άλλοτε δημοσιογράφος κ. Σπ. Δάσιος, νομάρχης Άττικοθωσιτίας πρδ έτον. Νά τή γράφει ο κ. Δάσιος γιά τόν διευθυντή της «Αυροπόλειος» ΒΑΣΙΣΤΟΝ ΓΑΒΡΗΗΛΙΔΗΝ:

«Ο νεότερος —δούτι δέν έχει μίαν ζευγή τοίχα — άλλα και ο μάλλον ήλικιομένος δημοσιογράφος μετά τόν κ. Κανελλίδη, διού έχει τά χρόνια του.

"Ο άγαπητότερος άλλα και ο πλέον μισήθης διά τό θάρρος της γνώμης του, ή πρώτη δημοσιογραφική πένη της Έλλάδος, ο πρδοτιμότερος των Έλλήνων, ο περισσότερο ταξείδευσας, ο περισσότερο μελετήσας, ο περισσότερο γράφας, ο τό περισσότερο ύποστάς, ο πρώτος εις δια, ο τό πάντα άποκτησας, άπο της φημίτης μέρη της μεγαλειότερας κυκλοφορίας, εις ή χαροπιμότερα κοινωνία ίσως φροισομια της άναγεννηθείσης Έλλάδος.

Τόν χαροπιούει τό Ξήξ: —Κόμιο διευθυντά, του λέγει κάποιος συντάκτης. Τά μάθατε;... Έπασαν τό πιστήρο!

—Χά! χά! χά!... γέλο ο Γαβρηηλίδη, διού τό βίον του τάς προατείας μόνον με σορασοσιώες γέλοτας ύποδέχεται πάντοτε. Και νικά και έπιζωατεί πάντοτε.

Ηίγγε και στην Ξακιδέρρη και στην Άσεριζή, άλλ' έστενοροήθη εις Άσεριζή διατρός, διού δέν ευγεννήθη Άσεριζακός νά Ξεπτελίση τους Γιάννηδες δημοσιογράφους.

Ταξείδευει μόνον τους άκτό μήνας του έτους και σφζι τόσος δόδεκα, όμι δι' άλλον λόγον, άλλα διού ή νομισματική διαφορά και τά περιορισμένα όρια της Έλληνικής δημοσιογραφίας έχουν αντίθετον γνώμη.

Και, όταν έπιστρέψη, μετά Ξξάμιονον άποσιάν, τό μόνον τό όποιο δέν δύναται νά έννοήση εις ή άδεια την όποιαν του ζητούν οι συντάκται του διά ν' αναπαύων και αυτός.

Και τώρα ο δευταρός συγγραφέας κ. Νικ. Αάσωρης γιά τόν λόγον κ. Ι. ΛΑΜΒΕΡΤΙΝ (Ι. Μ. Α.), άλλοτε διευθυντή του περιοδικού «Έβδομάς»:

«Είνε περτιτόν νά σας είπωμε ότι λέγεται Γιάννης. Τό λέει μόνον εις ένα ποιήμα του που έχει γράψει εις τό λεύκωμα της κ. Σουρή:

Μορία λέν την Παναριά, Μαρία λέν και σένα, και Γιάννη λέν τον Πρόδρομο και Γιάννη λέν και μένα.

Τώρα, καθό Γιάννης, από ποιο Ξύλο είναι κομίομιο δέν Ξξομιομε, άλλα βεβαίως από τό Ξύλο της Γνώσιος δέν εινε βγαλιόμιο. Διού γν ω σι δέν έχει καθόλον, έχει όμοιο καλιμιομία, τά όποια σάς λέγει όλος ο μ διατέρος.

Πόσας ήμερας έχει ή Έβδομάς τό Ξξομιο με τό νι και με τό σίγμα, διού εξορημάτος διευθυντής αυτής.

Την ήμερα τον δέν την Ξξομιο κανεις, διού τό έχουν ήμερη πολλες έβδομάδες... οι συνδρομηται του!

Εις τό Ήμερολόγιον του... Ποδογιόρον δέν έχει γράψει ποτέ.

Στό προσεχές θά δημοσιεύομιομε μερικά άκόμη σίτσα.



"Ο Βλάσιος Γαβρηηλίδης (Σκίτσος του Δ. Γαλήνη)

